

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

XIX. De Aegrotatione Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

magno precio constabat. Cui Episcopus, Quanto ? inquit. Procurator, duobus, ait, solidis. Et Episcopus, absit vt miser OTTO solus hodie tot denarios absumat, leuansque * Astum, Defer, ait, hunc preciosum cibum Christo meo qui mihi me ipso preciosior esse debet; Defer, inquam, ei, sicubi ægrotus in lecto iaceat, vel paralyticus. Nam ego robustus hoc me pane reficiam. Sic ille in opulentia sua delitijs affluerat. Præterea in consuetudine habuit, à manibus sacerdotum, in conclau, corporales accipere disciplinas, sane adeò acres, vt cruor aliquando latera eius vngeret. Ipse quoque pater celestis, qui ait: Ego quos amo arguo & castigo, suo interdum verberè, ad eruditionem eum tangebatur.

DE AEGROTATIONE EPISCOPI.

XIX.

ap. sur. Buche-
lb. ch.

REFERAM vnum de flagellis eius, causamque siue ordinem monstrabo, quidè inde boni prouenerit. Dum forte in vico, qui dicitur *Buchelbach* diuinarum rerum studiosus *CHARTVLAM PATROCINIORVM* legisset, & in ara Ecclesiolæ multas & permaximas sanctorum reliquias reconditas cognosceret, ad nobiliora loca eas transferre cogitabat, vbi ampliori honore diuinæ seruitutis ac religionis colerentur. Itaque assumptis clericorum, ieiunio & oratione præmissa, pia, vt dictum est, intentione, sigillum altaris solui præcepit, sed hæsitantibus cunctis ac trepidantibus, ipse ferramentum corripiciens, Absit, inquit, vt tantum decus sub tam vili * stemmate remaneat. Cumq; bis aut ter sigillum malleo percuteret, sanguis de scistula plumbi

* regmine.

plumbi cucurrit, ac si de corpore animalis fuisset, Sed quid? Turbatur, Episcopus, ferramentum proijcit, stupent omnes, opus cœptum omittitur, ad orationem tam ipse, quam omnes qui aderant se prosternunt, commissi veniam postulant. Sed pater omnipotens, sapiens & benignus, qui ad disciplinam filium erudire parabat, graui statim languore tetigit OTTONEM suum, adeo, ut vitæ terminum putaret. Igitur inualecente morbo cū euadere nō speraret, eum quem maximè fidū ac familiarem habuit Abbatem sancti Michaëlis VOLFRAMVM vocauit, ut siue ad vitā siue ad mortē res vergeret, fide & obsequio fidelis amici vteretur, qui dū eius lectulo assisteret, cuiusq; dolores quibus poterat consolationibus releuare curaret, OTTO beatus, monasticæ religionis præcipuus semper amator, habitum monachicum ardentissimè flagitabat; à multis annis se dicens in proposito habuisse depositis pontificalibus in paupertate spiritus & cōtritione cordis Deo seruire sub magistri obedientia. Verum Abbas vir gnarus ac prudens, & magni consilii, obedientiam quidem promittens, suscepit desiderium laudans, ac petitionem: porro de habitu distulit ingeniose. Hinc post aliquot dies, melioratur ægrotus, voti memor, habitum quærit religionis; disponit de rebus suis; ad monasterium se portari iubet. Abbas igitur lætus de seruore votiui sui, adhibitis sui nominis compluribus honestis viris, de hoc verbo cum eis communicat. At hi quidem perspectis omnibus, inutile factum dicunt personam talem Ecclesiæ & pauperibus Christi tam necessariam, ad silentium monasterij transire. Itaque cum reuerentia Episcopum interrogat; si promissam sibi obedientiam implere vellet. Ille vero, in eius inquit, nomine qui pro nobis DEO patri

tri vsque ad mortem obediuit, tibi obedire paratus sum. Cui ille, *Etego*, inquit, in nomine ipsius tibi iubeo, pater sanctissime, sub honore accepti regiminis vsque ad diem vocationis tuæ permanere, & honorem & vtilitatem Ecclesie, ad consolationem egenorum & pauperum, in subleuatione viduarum & orphanorum facere, sicut facis, ad consumanda cœpta tua in operibus tuis bonis; &, vt breuius dicam, facere quod facis, operari quod operaris pro æterna vita & centuplo. Quis enim monachorum tantæ perfectionis est, vt eius merita vel paupertatem tuis diuitijs adæquemus? Igitur post hæc tempora Episcopatus Babergensis totus in eleemosynas, totus in hospitalitates pauperum & peregrinorum versus est. Quidquid frumentorum aut victualium, quidquid auri vel argenti vsquã vel vnquam inueniri potuit, per egentium manus in thesauros cœli transmissum est.

QVID EGERT FAMIS

tempore.

XX.

O tempore orientalis FRANCIA sterilitate annorum magna panis inopia laborabat. Ipsi namque opulentiores fame & necessitate squalebant; Inopes autem & mendici passim per plateas & agros mortui iacebant, ita vt præ multitudine in cœmeterijs humari non possent. Sed vir DE I misericordia plenus, memor TOBIÆ, modo per se, modo per alios sepeliendo officium compleuit: Vbi autem cadaverum multitudo sepulturam ordinatam fieri non sinebat, ingentes fossas præparauit, & centenos & milles

nos